

Nog een keer rook Maggy aan de rozen van de mooiste struik in haar tuintje. Ze pakte haar tas op en liep naar de taxi die klaar stond. Het was haar tijd om te gaan. Haar leven was mooi geweest, en ze had fijne herinneringen aan het huisje waar ze oud mocht worden. Er moest plaats gemaakt worden voor de nieuwe, mooie herinneringen van iemand anders. Op de tafel had ze een briefje achter gelaten, met hoe er het beste voor de rozenstruiken gezorgd kon worden. Eigenlijk mocht het niet, contact tussen de oude en nieuwe bewoners. Waarschijnlijk werd het briefje gevonden en vernietigd voor iemand anders in haar huisje zou trekken. Het ging haar om het idee, een sprankje hoop dat iemand net zo goed voor het tuintje zou zorgen als zij dat gedaan had. De taxi reed weg richting het Eindhuis, en ze keek recht vooruit. Ze had afscheid genomen, en teveel naar het verleden kijken zou alles alleen maar moeilijker maken dan nodig was.

Elize liep het huisje binnen. Eindelijk was er iets aan haar toegewezen, waardoor ze verder kon met haar leven. Het was precies groot genoeg, zoals ze al verwacht had. Een woonkamer met een fijne, stevige bank tegen een muur. Tegen de andere muur stonden het communicatiescherm en een kast vol boeken. Er was een keuken met precies genoeg pannen en een tafel met vier stoelen voor als ze gasten zou hebben. Boven was precies één slaapkamer wist ze. Waar ze nog het meest blij van werd was het tuintje voor het huis. Er stonden een paar rozenstruiken in. Ze wist niet hoe ze daarvoor moest zorgen, ze had wel gehoord dat het moeilijk kon zijn. Maar uitdagingen waren er om aan te gaan, en ze had niet voor niets het communicatiescherm waar ze alle informatie kon vinden om haar leven in te richten zoals het hoorde. Elize liep naar boven en hing haar kleding netjes in de kast. Daarna ging ze naar de keuken. Er was gezorgd voor eten in de kast zodat ze een paar maaltijden kon maken, en de eerste dag nog geen boodschappen hoefde te doen. Over een paar dagen was het haar koopdag. Ze plofte op de bank en startte het scherm op. Het huisje voelde nu al als thuis. Het was ook haar thuis, de rest van haar leven, tot ze naar het Eindhuis zou gaan. Ooit, als er iets vervangen zou moeten worden, zou ze er meer haar eigen stempel op mogen drukken, zelf mogen kiezen hoe de bank eruit zou zien, of de keukenkastjes. Tot die tijd vond ze dit al helemaal fantastisch. Nu eerst maar eens opzoeken hoe ze voor die rozenstruiken moest zorgen.